

1

Patricija lėtai riedėjo siauromis Džordžtauno gatvėmis atidžiai dairydamosi į šalis. Buvo tamsu, nes dangų aptraukė debesys, pravažiuojančių automobilių šviesos bluko gatvės žibintų spinduliuose, kartkartėmis nutvieksdamos pagrindines namų duris. Viską apklojęs šerkšnas žaižaravo kalėdinių blizgučių spalvomis. Aplink tvyrojo kolonijinės Amerikos laikų ramybė. Ji pasuko į N gatvę ir pervažiavo dar vieną kvartalą, vis žvalgydamasi į namų numerius, tada kirto sankryžą. Turėtų būti šitas, nutarė ji, kampinis namas. Namai namučiai.

Iš pradžių sustojusi šalikelėje tik sėdėjo ir tyrinėjo namą. Vientelio gatvėje neapšviesto pastato grakštūs kontūrai buvo vos įžiūrimi. Aukštus fasado langus pusiau dengė nekarpomi krūmai.

Iš Konkordo ji važiavo devynias valandas, tad kaskart vos pajudėjęs maudė pavargusį kūną, ir ji suprato vien atidėliojanti akimirką, kada reikės atidaryti duris ir įeiti į vidų. Tas prakeiktas telefono skambutis, dingtelėjo jai. Pati prisiprašiau.

Jai buvo likę darbuotis Bostono kabelinėje televizijoje dar kelios dienos. Tada paskambino operatorė iš priimamojo.

– Kažkoks keistuolis primygtinai nori su tavimi pasikalbėti. Gal man padėti ragelį?

– Ne, nepadėk.

Ji atsiliepė, prisistatė ir išklausė, kaip tylus, bet neabejotinai vyriškas balsas sumurmėjo:

– Patricija Traimor, tau negalima vykti į Vašingtoną. Tau negalima kurti laidos, garbinančios senatorę Dženings. Tau negalima apsigyventi *tame* name.

Buvo aiškiai girdėti, kaip operatorė aikteli.

– Kas čia? – griežtai paklausė Pat.

Atsakymas nuskambėjo tuo pačiu saldžiai tąsiu tyliu balsu, nuo kurio nemaloniai suprakaitavo jos delnai.

– Aš esu malonės, išsivadavimo ir... keršto angelas.

Pat mėgino nepaisyti to įvykio, kaip ir daugelio televizijoje ją pasiekiančių beprotiškų skambučių, bet išlikti abejingai buvo neįmanoma. Pranešimą, kad ji pereina į kabelinę Potomako televiziją kurti laidų ciklo, pavadinto „Moterys vyriausybėje“, savo naujienų skiltyse persispausdino daugelis televizijų. Ji perskaitė viską ieškodama užuominų apie adresą, kur ji ketina apsigyventi, bet nieko nerado.

„The Washington Tribune“ pateikė išsamiausią aprašymą: „Patricija Traimor, auksaplaukė kupinomis užuojautos rudomis akimis ir aksominiu balsu, prisidėjusi prie Potomako kabelinės televizijos, patrauks į save akį. Bostono kabelinėje televizijoje jos parengtos laidos apie garsenybes buvo du kartus nominuotos „Emmy“ apdovanojimams. Pat turi užburiančių galių – ji priverčia žmones nuoširdžiai atsiverti. Pirmoji jos herojė bus labai uždaras būdo vyresnioji senatorė nuo Virdžinijos valstijos Abigailė Dženings. Kaip tvirtino Potomako kabelinės televizijos Naujienų skyriaus redaktorius ir laidų vedėjas Liuteris Pelhamas, laidoje bus nušviečiamas ir asmeninis, ir viešas senatorės gyvenimas. Vašingtonas užkandęs žadą laukia, ar pavyks Patricijai Traimor prasiskverbti pro ledinį gražiosios senatorės santūrumą.“

Skambutis nedavė Pat ramybės. Tas balso tonas, ta intonacija, kai jis ištara: „*Tame name*.“

Kas galėjo žinoti apie namą?

Automobilyje atvėso. Pat susiprato, kad variklis jau nežinia kiek laiko išjungtas. Pro šalį skubėjęs vyras su portfeliu stabtelėjo ir nužvelgė ją, sėdinčią viduje, paskui nužingsniavo savais keliais. Turėčiau judintis, kol jis dar neiškvietė policijos ir nepranešė apie pašalinius asmenis, toptelėjo jai.

Geležiniai varteliai iš gatvės į įvažą buvo atidaryti. Ji sustabdė automobilį prie akmenimis grįsto tako, vedančio prie namo durų, ir rankinuke pagrabaliojo raktų.

Ties slenksčiu stabtelėjo mėgindama susivokti, ką jaučia. Vy-
lėsi išsyk pajusianti ką nors svarbaus. Tačiau iš tiesų tenorėjo pa-
tekti į vidų, iškraustyti lagaminus iš bagažinės, išsivirti kavos ir
susitepti sumuštinį. Pasuko raktą, stumtelėjo duris ir susirado
elektros jungiklį.

Namai pasirodė itin švarūs. Lygios plytelių grindys prieškam-
baryje dulsvai švytėjo, žaižaravo sietynas. Geriau įsižiūrėjus buvo
matyti nublukę dažai ir palei sienas išbraižytos grindys. Daugumą
baldų turbūt reikės išmesti arba atnaujinti. Geresnius, išsau-
gotus Konkordo namų palėpėje, atveš rytoj.

Ji lėtai perėjo pirmą aukštą. Kairėje buvo didelis ir jaukus ben-
dras valgomasis. Kai jai buvo šešiolika, per mokyklos surengtą
kelionę į Vašingtoną ji praėjo pro namą, bet tada nesuvokė, kokie
erdvūs jo kambariai. Iš lauko pastatas atrodė ankštas.

Stalviršis suraižytas, ant indaujos baisios žymės, tarsi karšti
dubenys su maistu būtų buvę dedami tiesiai ant medinio pavir-
šiaus. Bet ji žinojo, kad dailus, nagingai išraižytas Jokūbo laikų
valgomojo komplektas – šeimos palikimas, tad buvo verta restau-
ruoti, kad ir kokios kainos užsiprašytų meistrai.

Patricija užmetė akį į virtuvę ir biblioteką, bet sąmoningai
žingsniavo toliau. Visuose naujienų aprašymuose buvo pateiktas
kuo smulčiausias pastato kambarių išdėstymas. Svetainė turėjo
būti paskutinis kambarys dešinėje. Eidama artyn pajuto, kad ima
trūkti oro. Gal jai pasimaišė, kad taip daro, kad grįžo čia ir mėgina
atgaivinti atsiminimus, kuriuos verčiausia pamiršti?

Svetainės durys buvo uždarytos. Patricija suėmė rankeną ir
neryžtingai pasuko. Durys prasivėrė. Ji pagraibė sieną ir užčiuopė
jungiklį. Kambarys pasirodė esąs didelis ir gražus, aukštomis lu-
bomis, su įstabia atbraila virš baltų plytų židinio ir minkštasuoliu
lango nišoje. Būtų buvęs visai tuščias, jei ne į dešinę nuo židinio
praplatintoje kambario nišoje tarsi tamsaus raudonmedžio kalnas
stūksantis koncertinis fortepijonas.

Židiny.

Ji žingtelėjo prie jo.

Pradėjo virpėti rankos ir kojos. Kaktą išmušė prakaitas, sudrė-
ko delnai. Tapo sunku nuryti seiles. Kambarys tarsi sujudėjo ir

ėmė suktis aplink. Patricija puolė prie stiklinių durų kairėje, pačiame kambario gale, sugraibė užraktą, plėšte atplėšė abejas duris ir išsvirduliavo į apsnigtą vidinį kiemelį.

Trumpais trūkšmingais kvėptelėjimais traukiamas žvarbus oras nudegino plaučius. Ėmė krėsti smarkus drebulys, tad ji rankomis apšivijo liemenį ir susvyravusi suspėjo atsiremti į sieną, kad nepargriūtų. Svaigo galva ir atrodė, kad tamsuojantys belapių medžių siluetai sukasi kartu.

Sniego buvo iki kulkšnių. Pajuto, kad drėgmė ėmė smelktis į batus, bet nenorėjo grįžti į kambarį, kol nesiliaus suktis galva. Praėjo kiek laiko, ir pagaliau ji pasijuto įgavusi jėgų grįžti į vidų. Rūpestingai uždarė ir dusyk apsukusi raktą užrakino duris, luktelėjo, tada atsargiai apsigrėžė ir lėtai, prisiversdama nužingsniavo prie židinio. Delnu nedrąsiai perbraukė šiurkščias baltai nušveistas plytas.

Jau labai seniai ją trikdė paskiros prisiminimų nuotrupos, tarsi sudužusio laivo liekanos, tolydžio išplaunamos į krantą. Pastaraisiais metais nuolatos sapnuodavo, kad ji, maža mergaitė, vėl atsiduria šiuose namuose. Nepajėgdavo atsibusti dusinama siaubo, bandydama surikti ir negalėdama išspausti nė garso. Tačiau sykiu su baime ją persmelkdavo ir praradimo pojūtis. Tiesa slypi šiuose namuose, tvirtino ji sau mintyse.

Šituose namuose tai ir atsitiko. Jai prieš akis atgimė klykiančios antraštės, surankiotos iš laikraščių archyvų: „Viskonsino Kongreso narys Dinas Adamsas nužudė gražuolę žmoną iš aukštuomenės sluoksnių ir nusižudė pats“, „Kovojama dėl trejų metų dukrytės gyvybės“.

Ji tiek kartų perskaitė tuos aprašymus, kad jau mokėjo mintinai. „Senatorius Džonas F. Kenedis susisielojęs sakė: „Visiškai nieko nesuprantu. Dinas buvo vienas geriausių mano draugų. Nematėme nė menkiausios užuominos, kad jis savyje būtų slopinęs potraukį smurtui.“

Kas pastūmėjo plačiai žinomą Kongreso narį į nusikaltimą ir savižudybę? Sklido gandai, kad juodu su žmona buvo atsidūrę ant

skyrybų slenksčio. Gal Dinas Adamsas neišlaikė, kai žmona nusprendė jį palikti. Galbūt juodu susigrūmė dėl pistoleto. Ant jo buvo rasti jų abiejų pirštų atspaudai – neryškūs, dengiantys vienas kitą. Jų trejų metų dukrytė gulėjo priešais židinį su praskelta galva ir sulaužyta dešine koja.

Veronika ir Čarlzas Traimorai pasakė, kad ją įsidukrino. Bet tik tada, kai ji jau aukštojoje mokykloje panoro sužinoti apie savo kilmę, jai buvo papasakota tiesa. Ji sutriko sužinojusi, kad jos mama buvo Veronikos sesuo. „Tu metus išgulėjai komos būsenos, niekas nebesitikėjo, kad išgyvensi, – pasakojo jai Veronika. – Kai galiausiai atgavai sąmonę, buvai tarsi kūdikis ir visko mokeisi iš naujo. Mūsų motina – tavo senelė – pasiuntė į laikraščius pranešimą apie tavo mirtį. Ji buvo tvirtai pasiryžusi padaryti viską, kad tavęs nepersiektų apkalbos. Mudu su Čarlzu tada gyvenome Anglijoje. Įsidukrinome tave, o draugams pasakėme, kad tu iš anglų šeimos.“

Pat prisiminė, kaip įpyko Veronika įdukrai užsimanius perimti namą Džordžtaune. „Pat, ten grįžti būtų klaida, – perspėjo ji tada. – Reikėjo mums išsiskirti, parduoti tą būstą, užuot nuomojus visus tuos metus. Televizijoje tampa vis labiau žinoma, negriauk savo ateities knaisiodamasi praeityje! Sutiksi žmonių, kurie pažinojo tave vaikystėje. Kam nors gali šauti į galvą pasitikrinti, kas čia gyvena.“

Pat nenusileido, ir Veronika tik tvirčiau sučiaupė lūpas. „Mes padarėme viską, ką įstengėme, kad galėtum pradėti naują gyvenimą. Jei esi tokia atkakli, – pirmyn, bet paskui nesakyk, kad tavęs neįspėjome.“

Galiausiai jos vis dėlto abi nusiminusios apsikabino. „Liaukitės, – maldavo Pat. – Juk mano darbas yra atkapstyti tiesą. Jei ieškau gėrio ir blogio kitų žmonių praeityje, ar galėčiau nusiraminti, nepadariusi to paties ir savo gyvenime?“

Ji nuėjo į virtuvę ir pakėlė telefono ragelį. Dar būdama maža ji kreipdavosi į Veroniką ir Čarlzą vardais, o per pastaruosius keletą metų visiškai liovėsi vadinti juos mama ar tėčiu. Vis dėlto nujautė, kad tai juos trikdo ir žeidžia.

Veronika atsiliepė po pirmo signalo.

– Labas, mama. Aš jau čia, gyva ir sveika. Grūsčių kelyje nebuvo niekur.

– Kur tas „čia“?

– Namuose Džordžtaune.

Veronika norėjo, kad ji apsistotų viešbutyje, kol bus atvežti baldai. Nelaukdama jos stojant pietu, Pat užbėgo jai už akių.

– Taip man iš tiesų geriau. Galėsiu bibliotekoje išsidėlioti savo „ginkluotę“ ir susitelkti rytdienos interviu su senatore Dženings.

– Ar tavęs ten niekas netrikdo?

– Visiškai niekas, – prieš akis jai stojo liesas, susirūpinęs Veronikos veidas. – Pamiršk mane ir ruoškis savo kelionei laivu. Ar viską susidėjote?

– Žinoma. Pat, man nepatinka, kad tu liksi viena per Kalėdas.

– Būsiu taip užsiėmusi laida ir kūryba, kad visa kita man išdulkės iš galvos. Šiaip ar taip, mes jau kartu atšventėme Kalėdų išvakares. Klausyk, man dar reikia iškraustyti automobilį. Myliu jus abudu. Įsivaizduok, kad tai jūsų antrasis medaus mėnuo, ir leisk Čarlzui dėl meilės tau kraustytis iš proto.

– Pat! – Veronika nepritarė tokiam posūkiui, tačiau buvo justi, kad tai ją pralinksmino. Vis dėlto prieš padėdama ragelį ji įsigudrino įterpti dar vieną patarimą: – Visur spynose pasuk raktą du kartus!

Sagstydamasi švarkelį Patricija išėjo į žvarbų vakaro orą ir geras dešimt minučių įsirežusi tampė į namą savo bagažą ir kartonines dėžes. Dėžė su patalynės užvalkalais ir antklodėmis buvo sunki ir nepatogi, vilkdama ją į antrą aukštą turėjo ilsėtis kas keli žingsniai. Kai imdavo nešti ką nors sunkaus, jos dešinė koja, atrodo, tuoj subyrės. Ryšulį su puodais, keptuvėmis ir būtiniausiais maisto produktais vos užkėlė ant indaujos stalviršio. Reikėjo pasikliauti kraustymo įmone, žadėjusia rytoj atvykti laiku, dingtelėjo jai, bet patirtis sakė, kad neverta pasitikėti tokiais tvirtais pažadais. Kai jau buvo sukabinusi drabužius ir užsiplikiusi kavos, suskambėjo telefonas.

Jo garsas perrėžė tylą tarsi sprogimas. Pat šoktelėjo ir susiraukė, nes ant rankos užtiško keletas lašelių kavos. Ji greitai padėjo puodelį ant indaujos ir pakėlė ragelį.

– Pat Traimor.

– Sveika, Pat.

Ji suspaudė ragelį delne trokšdama, kad balsas, be draugiškumo, daugiau nieko neišduotų.

– Sveikas, Semai.

Semiuelis Kingslis, 26-osios Pensilvanijos apygardos Kongreso narys, vyras, mylimas iš visos širdies, buvo dar vienas akstinas, dėl kurio ji apsisprendė vykti į Vašingtoną.